

ninger. Jeg skal nævne enkelte. Der var Højskoleforstander Nørregaard, der var Borgmester Rosenørn, Højskoleforstander Schróder, den nuværende Formand i Landstinget, A. Thomsen, og der var endelig Formanden for den indre Mission, Pastor Zeuthen. Mænd med saa forskellige Standpunkter fastholdt bestemt den obligatoriske Form som den eneste rigtige og som den eneste, hvorved der kunde gives Kirken den Frihed, som den i høj Grad ønskede med Hensyn til dens Stilling overfor Spørgsmaalet om Vielse. Den nuværende Landstingsformand var vel den, der allerstærkest forfægtede Betydningen af, at man gik til den obligatoriske Form for Ægteskabets Indgaaelse som borgerligt Ægteskab. Han paaviste, at hvis man ikke kom dertil, vilde det blive aldeles nødvendigt at hævde, at Præsterne ikke paa nogen Maade kunde modsætte sig at vie et Par, der havde sine Papirer i Orden. Jeg mener, at han havde fuldstændig Ret deri. Der vil ellers ingenlunde blive Frihed for Præsterne, men Stillingen vil tværtimod blive langt vanskeligere. Naar man nemlig slaar fast, at Præsterne skal være Giftfogder, for at bruge det højst uheldige Ord — jeg vilde ogsaa ønske, man kunde finde et andet i Stedet —, naar man statsautoriserer Præsterne som Giftfogder, maa de virkelig ogsaa finde sig i at foretage Vielsen, naar Folk møder og har deres Papirer i Orden. Jeg begriber ikke, at Præsterne ikke af al Kraft søger at medvirke til, at vi kan komme til den obligatoriske Ordning. Thi kun derved kan de faa den Frihed, de i saa høj Grad har ønsket. Jeg vil haabe, saadan som det ogsaa er gjort gældende i et af Venstres Blade, at hele Partiet Venstre, som i sin Tid har anført saa stærke og gode Grunde for den obligatoriske Ordning, ikke maa være svinget med sin Ordfører, men at man virkelig nu kan naa frem til det, som man dog tidligere har ment, at netop Venstre ønskede.

Det ærede 6te Medlem for Københavns Amt (Axel Møller) gjorde gældende, at man i denne Forbindelse ikke havde ringeste Ret til at paaberaade sig Sønderjylland, idet han mindede om, at naar man der havde faaet den obligatoriske Form, var det jo en Følge af et Tvangsbud fra Preussens Side; man havde været stærkt mod det og ønskede at komme bort derfra. Jeg skal dertil sige, at det ærede Medlem tager fuldstændig fejl i dette. Det er tværtimod saadan, at man i Sønderjylland ønsker at blive ved den obligatoriske

Form. Det kirkelige Udvalg i Sønderjylland har afgivet en Betænkning, der ogsaa har staaet offentliggjort i danske Blade, og der vil det ærede Medlem kunne se, at man netop udtaler Ønsket om at bibeholde Loven om borgerligt Ægteskab og om Fødsels- og Dødsregistre. Man udtaler altsaa udtrykkelig Ønsket om at maatte beholde den Ordning, der nu foreslaas indført her. Gaar man heroppe til en anden Ordning, kommer man i Virkeligheden til at staa i Modstrid med de danske Sønderjyder. Men det er, som sagt, mit Haab, at man, naar man ret faar besindet sig, ogsaa her vil gaa til den Ordning, som baade set fra et borgerligt og fra et kirkeligt Synspunkt er den eneste naturlige. Det er nemlig givet, at fra et borgerligt Synspunkt maa man hævde, at Formen for Ægteskabs Indgaaelse bør være ens for alle Statsborgere, og fra et kirkeligt Synspunkt maa man kunne forstaa, at den kirkelige Indvielse først for Alvor faar Værdi, naar den kommer som noget fuldstændig frivilligt, idet det ikke bliver den, der bliver ægteskabsstiftende.

Mathilde Hauschultz: Det ærede 13de Medlem for Hovedstaden (Elna Munch) henvendte nogle Bemærkninger til mig i Anledning af mine Udtalelser om Forældremyndigheden eller snarere om den Opmand, Lovforslaget foreslaar, nemlig Øvrigheden. Min Hovedindvending mod at gøre Øvrigheden til Opmand gælder Politirapporterne. Naar det ærede Medlem spørger mig, hvor jeg fik den Idé fra, at Politirapporter skulde faa nogen Betydning her, da der jo ikke stod noget om dem i Lovforslaget, skal jeg sige, at naar de har Betydning ved Separationer nu, gaar jeg ud fra, at de ogsaa vil faa Indflydelse ved Afgørelser af Tvistigheder mellem Ægtefæller om deres Børns Tarv og Opdragelse. Jeg tror, at det er umuligt for en Øvrighedsperson, naar den ene af de to Ægtefæller siger et og den anden rimeligvis det stik modsatte, at skønne over, hvem der har Retten, uden at der foretages en Undersøgelse ved f. Eks. andre Vidners Afhøring, og det vil Øvrigheden ikke kunne indlade sig paa uden et Mellemlid, nemlig de saakaldte Politirapporter. Og jeg tror, man der vil løbe en Fare, saaledes som man nu er udsat for ved Separationer. Jeg tror ikke, at det vil virke heldigt med disse Rapporter, og dette var min Hovedindvending. — De øvrige Bemærkninger, som det ærede Medlem fremsatte om Forældremyndigheden, skal jeg ikke komme nærmere ind paa her i